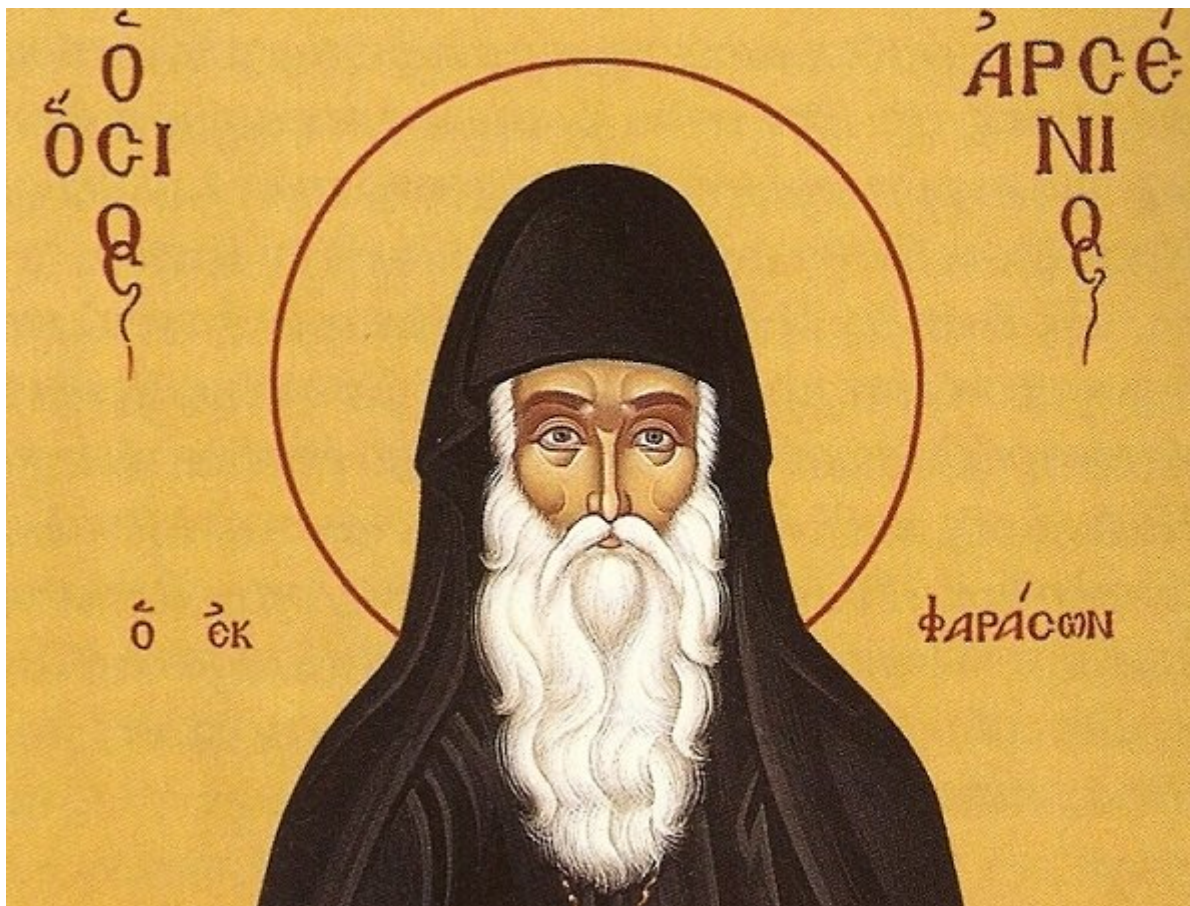

10 Νοεμβρίου 2024

Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Αυτό δε που βοηθούσε περισσότερο και ενίσχυε τους φοβισμένους Χριστιανούς για να μένουν σταθεροί στην πίστη τους, δεν ήταν τα ενισχυτικά του λόγια μόνο, αλλά τα θαυμαστά έργα, που έβλεπαν να κάνει ο Πατήρ Αρσένιος, διότι είχε άφθονη την θεία Χάρη και θεράπευε τις ψυχές και τα σώματα των πονεμένων ανθρώπων. Οι

Χριστιανοί, όταν τα έβλεπαν, γίνονταν πιο πιστοί, διότι έβλεπαν την μεγάλη δύναμη της πίστεως μας. Οι δε Τούρκοι, που τα έβλεπαν και αυτοί, και Χριστιανοί να μη γίνονταν, έπαυαν κάπως να δαγκώνουν τους Χριστιανούς.

Η συνηθισμένη τροφή του Πατρός ήταν τα κριθαρένια πέτουρα, τα όποια έψηνε μόνος του επάνω σε μια λαμαρίνα· γι' αυτό και μερικοί Φαρασιώτες αστεειυόμενοι τον έλεγαν Αρπατζή, που σημαίνει κριθαρά στην Τουρκική γλώσσα. Έψηνε απ' αυτά τα πέτουρα κάθε μήνα και τα έβρεχε, όταν του χρειάζονταν. Έβραζε καμιά φορά ούμπα (σαν φιδόχορτα), ξινολάπατα, αγριοκρέμμυδα και κάπου-κάπου πλιγούρι. Δοκίμαζε δε και από όλες τις άλλες τροφές, και ένα είδος από τα αρτύσιμα δεν το δοκίμαζε για ένα χρόνο, άλλοτε το ψάρι, άλλοτε τα γαλακτερά. Κρέας φυσικά δεν έτρωγε, όταν όμως τύχαινε να βρεθεί σε τραπέζι, δεν μιλούσε, αλλά έτρωγε λίγο με διάκριση - όταν είχε κατάλυση- για να μη τους λύπηση και βάλει σε ανησυχία. Οι Φαρασιώτες σ' αυτές τις περιπτώσεις πάντα προσπαθούσαν να τον οικονομήσουν με κάτι άλλο, γιατί ήξεραν ότι θα κάνει μετά αγώνα στο κελλί του, με το να μη πίνει νερό για τις μπουκιές του κρέατος που έφαγε από αγάπη.

Η διακριτική του άσκηση πάντοτε συνοδευόταν με την αγάπη προς τους άλλους και με την ταπείνωση στον εαυτό του. Όσο όμως κι αν προσπαθούσε ο Πατήρ να κρυφθεί, δεν ήταν εύκολο, διότι τον ζούσαν ολόκληρα χρόνια από κοντά. Όλες τις νηστείες, και ακόμη κάθε Τετάρτη, Παρασκευή και την Δευτέρα, που είναι αφιερωμένη στους αγγέλους, δεν έπινε ούτε νερό μέχρι να βασιλέψει ο ήλιος.

Στις ολονυκτίες, που έκανε στα μακρινά Εξωκκλήσια συνήθως, όσο μακριά και αν ήταν, ποτέ δεν έπαιρνε ζώο, αλλά πάντοτε με τα πόδια του πήγαινε, και σ' όλη την διάρκεια της ολονυκτίας στεκόταν όρθιος. Πολλές φορές τον παρακαλούσε ο ψάλτης του να καθίσει και αυτός λίγο στο γαϊδουράκι, που έπαιρνε στα μακρινά Εξωκκλήσια, άλλ' ο Πατήρ δεν δεχόταν ποτέ, γιατί είχε τυπικό να μη κάθεται σε ζώο ποτέ σ' όλη του την ζωή, όσο μακρινή και αν ήταν η απόσταση του δρόμου· αφού και στα Ιεροσόλυμα που πήγε πέντε φορές, με τα πόδια βάδιζε πέντε ημέρες μέχρι την Μερσίνα, για να πάρει το πλοίο.

Η μεγάλη ευαισθησία του Πατρός δεν άντεχε να κουράζει τα ζώα και να ξεκουράζει τον εαυτό του. Δεν φθάνει που βάδιζε πεζός, αλλά συνήθιζε και ξυπόλυτος. Όταν πλησίαζε ανθρώπους, φορούσε λίγο τα παπούτσια του, και όταν απομακρυνόταν, πάλι τα έβαζε στον τουρβά του.

Στην Νίγδη δεν τον περίμεναν μόνον οι Φαρασιώτες, αλλά και πολλοί κάτοικοι της πόλεως ασθενείς, για να τους θεραπεύσει, όταν άκουσαν ότι περνούσε από εκεί. Μεταξύ των άλλων ήταν και μία δαιμονισμένη, κόρη ενός πλουσίου, με φοβερό δαιμόνιο. Επειδή είδε ο Πατήρ να τρέχουν πολλοί από περιέργεια πίσω από την

βασανισμένη ψυχή, που έκανε αταξίες, τους έδιωξε όλους και είπε στον πατέρα της να την φέρει την άλλη ημέρα. Πράγματι την πήγε, και αφού ο Πατήρ της διάβασε το Ευαγγέλιο, το δαιμόνιο έφυγε αμέσως και έγινε καλά. Ο πατέρας της κόρης από ευγνωμοσύνη έβγαλε τον κεσέ του (πουγκί) και παρακαλούσε τον Πατέρα Αρσένιο να τον δεχθεί, αλλά δεν τον δεχόταν με κανένα τρόπο. Εκείνος όμως επέμενε, νομίζοντας ότι θα ξαναπάθαινε η κόρη του, εάν δεν δεχόταν ο Πατήρ τα χρήματα. Βλέποντας λοιπόν την επιμονή του ο Πατήρ Αρσένιος, αδειάζει κατά γης τον κεσέ και λέγει.

-Εάν θέλεις να μη πάθει η κόρη σου τίποτε άλλη φορά, μοίρασε τα με τα χέρια σου στους φτωχούς.

Εκείνος με χαρά τότε μοίρασε τα χρήματα μόνος του.

Βλέπει κανείς ότι, ενώ βρισκόταν μέσα στην ανθρώπινη εκείνη εγκατάλειψη, στον δρόμο της ταλαιπωρίας, για να είναι όμως ο Άγιος Πατήρ ενωμένος με το Θεό, σκορπούσε συνέχεια την θεία Χάρη και έτσι ένοιωθαν οι γύρω του την θεία σιγουριά.

Αυτός ήταν ο Πατήρ Αρσένιος!

Μόνος, μικρός, με μόνη του Θεού την προστασία!

Μόνος, μεγάλος, δοσμένος μόνο στον Θεό και στην εικόνα Του !

Μόνος στο τέλος της ζωής του με τον Θεό μόνο !

Επανειλημμένως του έκαναν προτάσεις για Επίσκοπο, αλλά πάντα αρνιόταν προφασιζόμενος ότι δεν πρέπει να γίνει, επειδή είναι θυμώδης. Σ' αυτούς πάλι, που τον είχαν καταλάβει πως είναι πράος, έλεγε· «δεν γίνομαι, γιατί φοβάμαι την υπερηφάνεια· όσο ψηλά είναι τα βουνά, τόσο περισσότερη αντάρα μαζεύουν». Και ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων ήθελε να τον κάνει Επίσκοπο και είχε βάλει και τον αδελφό του Πατρός, τον Βλάσιο, να τον παρακαλέσει να δεχθεί, αλλά ο Πατήρ Αρσένιος πάλι δεν δέχθηκε.

Προτίμησε του φτωχού το σακί στις πλάτες, το οποίο και έκρυβε συνέχεια την Βασιλεία του Θεού, που κατοικούσε μέσα στην ταπεινή ψυχή του, από τον πολύτιμο Αρχιερατικά σάκο, τον βασιλικό. Επειδή όμως δεν θέλησε να λυπήσει τον Πατριάρχη, δέχθηκε να γίνει Έξαρχος του Παναγίου Τάφου, για να βοηθά τους προσκυνητές, και Έξαρχος της Περιφέρειάς του, για να μη λυπήσει τον Άγιο Καισαρείας, ο οποίος πολύ τον εκτιμούσε και τον αγαπούσε. Η αρετή, βλέπετε, δεν κρύβεται, όσο και να θέλει κανείς, όπως ο ήλιος δεν κρύβεται με το κόσκινο, διότι

από τις τρυπούλες θα περάσουν ακτίνες αρκετές.

..., επόμενο ήταν και να τον ευλαβούνται σαν Άγιο, όπως και ήταν.

Και όμως όλα αυτά έφεραν τον Πατέρα σε δύσκολη θέση και τον ανάγκασαν να μπει σε άλλο μεγαλύτερο αγώνα, πώς να καλύψει την αγιότητα του και να αποφύγει τους ανθρώπινους επαίνους. Μπορεί να μη βλάπτονταν στο να υπερηφανευθεί, αλλά οι έπαινοι των ανθρώπων του έκαναν την εξόφληση των αγώνων του σε τούτη την μάταιη ζωή.

Η μόνη λύση ήταν να κάνει κάπου-κάπου και «τον διά Χριστόν σαλόν», και να παρουσιάζεται αντίθετος απ' ό,τι ήταν, με προσποιητές ιδιοτροπίες, όπως και έκανε. Για να μη τον λένε πράο, έκανε τον θυμώδη. Για να μη τον λένε νηστευτή, έκανε τον γαστρίμαργο, όπως και πολλά άλλα παρόμοια. Όταν κανείς του έλεγε, «εσύ είσαι Άγιος», ο Πατήρ του απαντούσε· «το δικό σου το σόι, σόι δεν είναι». Όταν το άκουγε αυτό ο άλλος, να του κατηγορεί το σόι του με απότομο ύφος, θιγόταν πολύ, και άλλη φορά δεν έλεγε ότι ο Πατήρ Αρσένιος είναι Άγιος, αλλά θα ήταν Άγιος, αν είχε καλή συμπεριφορά.

Πολλές φορές όμως, που πήγαινε να κάνει τον θυμώδη, δεν τα κατάφερνε καλά, διότι κάτω από τα φρύδια του γελούσε. Αλλά εκείνος προσπαθούσε να πείσει και με τα λόγια τους άλλους, ότι είναι άνθρωπος αμαρτωλός και με πολλά πάθη. Έλεγε δε τα εξής:

—Να, τέτοιος είμαι που βλέπετε. Τί νομίζετε ότι είμαι Άγιος;

Πηγή: Μοναχού Παϊσίου, Αγιορείτου, Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης-αποσπάσματα.